

AJUDANT A VIURE

Una pregunta que cal fer-se

Celebrant el Dia del Seminari i contemplant la reacció de Saule de Tars després d'encreuar-se amb Jesús d'aquella manera tan extraordinària al camí de Damasc, he pensat en tants de joves que han pogut viure una particular experiència de fe i de comunió eclesial amb motiu de la Jornada Mundial de la Joventut. Voldria demanar-los obertament a tots ells i elles si tenen el cor obert per a formular-se personalment una pregunta com la de Saule: «Què vols que faci?».

Us convido a dir-li al Senyor: Ara que novament m'he trobat amb Tu, què vols que faci de la meua vida? Què esperes de mi? Quin projecte tens sobre mi? Aquesta és la pregunta correcta i no «què hi vull fer de la meua vida?».

Perquè tots hem vingut al món amb un projecte de Déu sobre cadascú i cal preguntar-se si l'estem realitzant.

En totes les vocacions que ens explica la Bíblia, de moltes maneres i en situacions molt diferents, hi ha

sempre la mateixa pregunta de part del Senyor: «Puc comptar amb tu?». I l'última paraula que l'Evangeli de sant Joan posa a la boca de Jesús és aquesta: Segueix-me! Tot un detall de gràcia i d'amistat.

Estimats joves: la qualitat de la nostra vida depèn de la idea que ens fem d'ella, del perquè de les nostres decisions i eleccions, de les motivacions i valors que busquem o que ens mouen interiorment... I aquí entra també la fe, l'acceptació de la gràcia de ser cristià. «Soc cristià per la gràcia de Déu», com diu el Catecisme. És una iniciativa gratuïta del Senyor i no fruit dels nostres mèrits.

Iés en aquest camí de fe on anem descobrint una manera particular d'entendre la vida i viure-la: el seguiment de Jesús. Ell ens crida (vocació) a formar una família, a servir a la comunitat en diferents nivells, sempre tenint presents seriosament en tot els seus criteris i actituds; o a lliurar-nos amb més radicalitat al seu servei i al de la seva Església, estimant Déu amb tot el cor i estimant a tots de la manera més semblant a com Ell els estima, amb tota llibertat i sense lliurar-se ni excloure ningú.

M'avanço a dir que aquesta crida a consagrar la pròpia vida donant-la «amb cor indivís» (com diu sant Pau), no és cap privilegi. És un do del Senyor a la seva Església i al món, al que hem de servir com a llevat, sal i llum. Un do que necessitem per a l'Església de Lleida i per a l'Església Universal. Cal que tots els batejats arribem a sentir aquesta necessitat com a cosa pròpia. La vocació és un esdeveniment personal, però també ho és de tota l'Església i cal que tots hi pensem.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Exercicis espirituals dels preveres de Lleida en la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana)

Un grup representatiu del presbiteri diocesà de Lleida, acompanyat en alguns moments pel nostre bisbe Joan Piris, hem viscut uns dies intensos d'espiritualitat amb una nova edició dels exercicis espirituals anuals.

En aquests dies hem viscut plenament les paraules del beat Joan Pau II, quan ens recomana en la formació permanent dels preveres: «*La formació del prevere en la seva dimensió espiritual és una exigència de la vida nova i evangèlica a la que ha estat cridat de manera específica per l'Esperit Sant, infós en el sacrament de l'Orde*» (PDV 72).

En aquesta ocasió ens ha acompanyat com a director el pare Maties, monjo cistercenc del Monestir de Poblet. Ha estat una experiència molt enriquidora per a la nostra espiritualitat com a sacerdots diocesans perquè, des de la seva experiència com a monjo, ens ha donat elements essencials per continuar en aquesta recerca que tots anhelem: la santedat.

Podríem resumir l'exuberant doctrina del pare director amb algunes conclusions que alhora es converteixen en compromisos:

- Aquests exercicis espirituals han de ser una oportunitat de conversió que ens portaran a un veritable goig i esperança.
- Els preveres hem de ser homes de molta oració.
- Els preveres estem cridats a crear la virtut de la humilitat.
- Els preveres sempre hem de reflexionar sobre la nostra vocació cristiana i sacerdotal.
- La *Lectio Divina* ens dóna pautes per revisar el nostre ministeri sacerdotal; per això és tan important acudir a ella.
- No hem de tenir por d'enfrontar-nos als nostres pecats i deficiències, perquè el Senyor és misericordiós amb tots nosaltres.

- El veritable creixement espiritual sempre estarà acompanyat d'abnegació, conversió, creu, humilitat i obediència.

- Sempre hem d'estar en disponibilitat per renovar les nostres promeses baptismals i sacerdotals.

- Les Benaurances de *Mt 5* són, per als preveres, com també per a qualsevol seguidor de Jesús, un ideal que cal conquerir dia a dia.

- En l'exercici del ministeri sacerdotal ens han d'acompanyar les virtuts de la humilitat i la paciència.

- Tots estem exposats a diverses temptacions, però amb la pràctica de les virtuts serem capaços de vèncer-les com ho va fer el nostre Mestre, Jesús de Natzaret.

- Tots els dies hem de preguntar-nos: tenim fe? Perquè ella és el suport de tota la vida cristiana.

- Aquesta fe consisteix a adherir-nos a la persona Jesús; per això el prevere està cridat a pensar, parlar i actuar com Jesús.

- Se'ns ha recordat que l'espiritualitat sacerdotal ha de ser una espiritualitat de comunió, que es manifesta en la caritat pastoral i en la fraternitat sacerdotal.

- El prevere, transfigurat en la imatge de Jesús, reflectirà el rostre amorós del Bon Pastor.

- La vida quotidiana del prevere sempre ha d'estar marcada pel silenci i l'amistat amb els seus germans sacerdots.

- La pregària, la Celebració Eucarística i la Litúrgia de les Hores ens ajudaran a mantenir una veritable vida espiritual.

- L'acceptació de la nostra pròpia creu ens fa més humans i més compressius amb els altres.

- Jesús ens estima, per això no hem de tenir por. Ell sempre estarà amb nosaltres.

Mn. Casildo Rodríguez Bravo
Rector del Pont de Suert i Vilaller

DIUMENGE IV DE QUARESMA

▶ Lectura del segon llibre de les Cròniques (2Cr 36,14-16.19-23)

En aquells dies, tots els grans sacerdots i el poble reincidien contínuament en la culpa d'imitar tots els costums abominables de les altres nacions, profanant així el temple del Senyor, que ell havia consagrat a Jerusalem. El Senyor, Déu dels seus pares, els enviava cada dia missatgers que els amonestessin, perquè li dolia de perdre el seu poble i el lloc on residia. Però ells es burlaven dels missatgers de Déu, no feien cas del que els deia i escarnien els seus profetes, fins que el Senyor arribà a enutjar-se tant contra el seu poble que ja no hi havia remei. Llavors els caldeus incendiaren el temple de Déu, derrocaren les muralles de Jerusalem, calaren foc a tots els seus palaus, i destruïren tots els objectes preciosos. El rei dels caldeus deportà a Babilònia els qui s'havien escapat de morir per l'espasa, i se'ls quedà per esclaus d'ell i dels seus fills, fins que passaren al domini persa. Així es complí la paraula que el Senyor havia anunciat per boca de Jeremies: el país fruí dels anys de repòs que li pertocaven; tot el temps que quedà desolat, el país va reposar, fins haver complert setanta anys.

Però l'any primer de Cir, rei de Pèrsia, el Senyor, per complir la paraula que havia anunciat per boca de Jeremies, desvetllà l'esperit de Cir, rei de Pèrsia, perquè promulgues, de viva veu i per escrit, un edicte que deia: «Cir, rei de Pèrsia, fa aquesta declaració: El Senyor, el Déu del cel, m'ha donat tots els reialmes de la terra, i m'ha encomanat que li construís un temple a Jerusalem, ciutat de Judà. Si entre vosaltres hi ha algú del seu poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugui».

▶ Salm responsorial (136)

R. *Si mai t'oblidava, Jerusalem, que se m'encasti la llengua al paladar.*
Vora els rius de Babilònia ens assèiem / tot plorant d'enyorança de Sió. / Teníem penjades les lires / als salzes que hi ha a la ciutat. R.
Quan volien que cantéssim / els qui ens havien deportat, / quan demanaven cants alegres / els qui ens havien entrístit, / i ens deien: «Canteu-nos / algun càntic de Sió.» R.

Com podíem cantar cants del Senyor / en una terra estrangera? / Si mai t'oblidava, Jerusalem, / que se'm paralitzi la mà dreta. R.

Que se m'encasti la llengua al paladar, / si deixés d'anomenar-te, / si deixés d'evocar el teu record, / per motivar els meus cants de festa. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 2,4-10)

Germans, Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres que érem morts per les nostres culpes. És per gràcia que Déu us ha salvat. I juntament amb Jesucrist ens ha ressuscitat i ens ha entronitzat en les regions celestials, perquè davant dels segles que vindran quedi ben clara la riquesa de la seva gràcia i la bondat que ha tingut per nosaltres en Jesucrist. A vosaltres, que heu cregut, us ha salvat per gràcia; no ve de vosaltres; és un do de Déu. No és fruit d'unes obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n. Som obra seva: Ell ens ha creat en Jesucrist, per dedicar-nos a unes bones obres, que ell havia preparat perquè visquem practicant-les.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 3,14-21)

En aquell temps, digué Jesús a Nicodem: «Com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell, no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu. Déu els ha condemnat perquè, quan la llum ha vingut al món, s'han estimat més la foscor que la llum. És que no es comportaven com cal. Tothom qui obra malament té odi a la llum i es vol quedar en la foscor, perquè la llum descobriria com són les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat, sí que busquen la plena llum, i que tothom vegi què fan, ja que ho fan segons Déu.»

▶ Lectura del segundo libro de las Crónicas (2Cr 36,14-16.19-23)

En aquellos días, todos los jefes de los sacerdotes y el pueblo multiplicaron sus infidelidades, según las costumbres abominables de los gentiles, y mancharon la casa del Señor, que él se había construido en Jerusalén. El Señor, Dios de sus padres, les envió desde el principio avisos por medio de sus mensajeros, porque tenía compasión de su pueblo y de su morada. Pero ellos se burlaron de los mensajeros de Dios, despreciaron sus palabras y se mofaron de sus profetas, hasta que subió la ira del Señor contra su pueblo a tal punto que ya no hubo remedio. Los caldeos incendiaron la casa de Dios y derribaron las murallas de Jerusalén; pegaron fuego a todos sus palacios y destruyeron todos sus objetos preciosos.

Y a los que escaparon de la espada los llevaron cautivos a Babilonia, donde fueron esclavos del rey y de sus hijos hasta la llegada del reino de los persas; para que se cumpliera lo que dijo Dios por boca del profeta Jeremías: «Hasta que el país haya pagado sus sábados, descansará todos los días de la desolación, hasta que se cumplan los setenta años.»

En el año primero de Ciro, rey de Persia, en cumplimiento de la palabra del Señor, por boca de Jeremías, movió el Señor el espíritu de Ciro, rey de Persia, que mandó publicar de palabra y por escrito en todo su reino: «Así habla Ciro, rey de Persia: "El Señor, el Dios de los cielos, me ha dado todos los reinos de la tierra. Él me ha encargado que le edifique una casa en Jerusalén, en Judá. Quien de entre vosotros pertenezca a su pueblo, ¡sea su Dios con él, y suba!"»

▶ Salmo responsorial (136)

R. *Que se me pegue la lengua al paladar si no me acuerdo de ti.*

Junto a los canales de Babilonia / nos sentamos a llorar con nostalgia de Sió; / en los sauces de sus orillas / colgábamos nuestras cítaras. R.

Allí los que nos deportaron nos invitaban a cantar; / nuestros opresores, a divertirlos: / «Cantadnos un cantar de Sió.» R.

¡Cómo cantar un cántico del Señor / en tierra extranjera! / Si me olvido de ti, Jerusalén, / que se me paralice la mano derecha. R.

Que se me pegue la lengua al paladar / si no me acuerdo de ti, / si no pongo a Jerusalén / en la cumbre de mis alegrías. R.

El diàleg de Jesús i Nicodem. Miniatura d'un còdex de la Biblioteca Nacional de Madrid

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 2,4-10)

Hermanos: Dios, rico en misericordia, por el gran amor con que nos amó, estando nosotros muertos por los pecados, nos ha hecho vivir con Cristo —por pura gracia estáis salvados—, nos ha resucitado con Cristo Jesús y nos ha sentado en el cielo con él. Así muestra a las edades futuras la inmensa riqueza de su gracia, su bondad para con nosotros en Cristo Jesús. Porque estáis salvados por su gracia y mediante la fe. Y no se debe a vosotros, sino que es un don de Dios; y tampoco se debe a las obras, para que nadie pueda presumir. Pues somos obra suya. Nos ha creado en Cristo Jesús, para que nos dediquemos a las buenas obras, que él nos asignó para que las practicásemos.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 3,14-21)

En aquel tiempo, dijo Jesús a Nicodemo: «Lo mismo que Moisès elevó la serpiente en el desierto, así tiene que ser elevado el Hijo del hombre, para que todo el que cree en él tenga vida eterna. Tanto amó Dios al mundo que entregó a su Hijo único para que no perezca ninguno de los que creen en él, sino que tengan vida eterna. Porque Dios no mandó su Hijo al mundo para juzgar al mundo, sino para que el mundo se salve por él. El que cree en él no será juzgado; el que no cree ya está juzgado, porque no ha creído en el nombre del Hijo único de Dios. El juicio consiste en esto: que la luz vino al mundo, y los hombres prefirieron la tiniebla a la luz, porque sus obras eran malas. Pues todo el que obra perversamente detesta la luz y no se acerca a la luz, para no verse acusado por sus obras. En cambio, el que realiza la verdad se acerca a la luz, para que se vea que sus obras están hechas según Dios.»

COMENTARI

Jesús porta la plenitud

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): 2Sa 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a) ■ **dimarts**: Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jn 5,1-3.5-16 (Qualsevol dia d'aquesta setmana es pot dir la missa de lliure elecció amb les lectures següents: Mi 7,7-9 / Sl 26 / Jn 9,1-41) ■ **dimecres**: Is 49, 8-15 / Sl 144 / Jn 5,17-30 ■ **dijous**: Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jn 5,31-47 ■ **divendres**: Sv 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jn 7,1-2.10.14.25-30 ■ **disabte**: Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jn 7,40-53 ■ **diumenge** vinent, V de Quaresma (lit. hores 1a setm.): Jr 31,31-34 / Sl 50 / He 5,7-9 / Jn 12,20-23.

El fragment evangèlic d'avui té dues parts. La primera és un esment breu i típic de l'evangeli segons Joan a l'elevació de Jesús en la creu: «El Fill de l'home ha de ser enlairat», amb una referència clara a l'escena del calvari que evocarà la mirada al crucificat-exaltat. La fe se centrarà en la contemplació del que ha estat travessat amb una llança: «Miraran el qui han traspassat» (19,37). És l'horitzó vers el qual caminem en la Quaresma, una evocació del misteri que presideix la dinàmica d'aquests quaranta dies.

Però hi ha una segona part del text d'avui. L'anunci del kerigma joànic: «Déu estima el món i envia el seu fill únic per-

què tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna». Amb aquesta frase lapidària, l'evangeli segons Joan evoca l'horitzó que ja ha presentat el pròleg d'aquesta obra: Déu té un projecte de plenitud per al món i per a la humanitat. El pròleg anomena aquest projecte «el qui és la Paraula». Ara bé, el qui és la Paraula és Jesús, el fill de Josep, de Natzaret (1,14;1,45). Per tant, Jesús no ve a condemnar el món sinó a oferir-li la plenitud.

El text d'avui és, doncs, una crida a contemplar el qui ha pujat a la creu, però que també ha tornat al Pare que l'ha enviat. És una crida a viure del model en el qual ens hem d'emmirallar per arribar a la plenitud.

La teologia joànica és una teologia amb un to marcadament positiu, que valora la plenitud que Déu revela en Jesús per a tothom, sense excloure ningú. Tanmateix, aquest pla de Déu no és un projecte que s'aplica de forma mecànica i automàtica. Per a fruir-ne cal «fer la veritat», és a dir, per assolir aquesta plenitud a què està destinada a la humanitat, cal viure com Jesús.

«Fer la veritat» és una formulació magnífica del capteniment fonamental del cristià: la veritat, que és Jesús (Jn 14,6), l'anem fent tot caminant vers la Pasqua. No és una realitat feta i pastada. Si creiem, la fem cada dia.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

12. El «Fill de Déu» domina des de la creu

El títol de *fill de Déu* prové de la teologia política de l'Antic Orient. L'emperador August —Jesús va néixer durant el seu regnat— va importar a Roma l'antiga teologia reial que procedia de l'Antic Orient, i es va proclamar ell mateix «fill del (Cèsar) diví», fill de Déu. Aquest acte d'August, moderat en el seu començament, després s'implanta a tot l'imperi com a culte de l'emperador romà, i vol dir que la pretensió de filiació divina es concentra del tot en l'emperador; en conseqüència, esdevé obligatòria l'adoració de l'emperador romà a Roma i a tot l'imperi.

Així, en aquesta hora de la història, topen la pretensió del reialme diví de l'emperador romà amb la fe cristiana que diu que el Crist ressuscitat és Fill veritable de Déu, que a ell pertanyen tots els pobles de la terra i que només a ell, en la unitat de Pare, Fill i Esperit Sant, es deu l'adoració divina.

La fe dels cristians, que no és política ni pretén tenir cap poder polític sinó que reconeix l'autoritat legítima (Rm 13,1-7), topa inevitablement amb el títol *Fill de Déu*,

amb la pretensió totalitària del poder polític de l'emperador, i caldrà que topi cada vegada amb cada poder polític que es presenti, i cada vegada es posa en una situació de martiri, en la comunitat del crucificat, que només regna des de l'arbre de la creu: «Regnabit a ligno Deus.»

Crist posseeix per herència tots els pobles de la terra. Però aquest *domini* sobre els pobles de la terra ja no té cap caràcter polític. Aquest rei ja no destrossa els enemics amb una vara de ferro (Sl 2,9), ell domina des de la creu, d'una manera ben nova. La universalitat es realitza a la manera humil de la comunitat en la fe; aquest rei regna per la fe i l'amor, no d'altra manera. L'expressió *Fill de Déu* se separa de l'esfera del poder polític i esdevé expressió d'una unitat amb Déu ben especial que es revela en la creu i la resurrecció.

Per entendre del tot la profunditat d'aquesta unitat, d'aquest ser Fill de Déu, cal ajuntar-hi altres corrents de la fe bíblica i també el testimoni de Jesús mateix (*evangelis d'avui*).

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

Deja ya de preocuparte

- Deja ya de preocuparte por tantas cosas secundarias que no necesitas. Evitarás la angustia.
- Deja de preocuparte por el mañana. Para la mayoría el mañana es el hoy. ¡Sirve! ¡Ayuda!
- Deja de estar molesto por naderías que la mente suele ampliar y agigantar. Así no vivirás ni dejarás vivir a quienes estén a tu lado.
- Deja de preocuparte por todo cuanto no está en tus manos y que no puedes controlar. Cosecharás congoja.
- Deja de sentirte humillado porque te han herido el *amor propio*, que ahora *grita*. Nos hace falta más humildad y menos *yo*.
- Deja ya de torturarte por lo que han dicho de ti. Tú actúa rectamente. Necesitamos más vida espiritual.
- El Dr. William James, profesor de la Universidad de Harvard y padre de la psicología moderna norteamericana, enseñaba a quienes vivían *preocupados, turbados, nerviosos, ansiosos*:
- «La mejor cura para la *preocupación* es la fe religiosa, es la vida espiritual.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

18. ✠ Diumenge IV de Quaresma. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església; sant Salvador d'Horta, rel. franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

19. Dilluns. Solemnitat de sant Josep, espòs de la Verge Maria, natzarè, patró de l'Església universal i dels agnizants, i també dels fusters; sant Amanç o Amanci (s. vii), diaca romà i mr. a Flandes.

20. Dimarts. Sant Ambròs de Siena, rel. dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, màrtir samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, màrtirs.

21. Dimecres. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. Dijous. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. v), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe; santa Lea (†384), rel. viuda romana.

23. Divendres. Sant Josep Oriol (1650-1702), prevere de Barcelona, beneficiat del Pi; sant Toribi de Mogrojevo (†1606), bisbe de Lima.

24. Dissabte. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Simó, nen mr.; santa Caterina de Suècia, vg., filla de santa Brígida.

ENTREVISTA

IGNACIO GUIU

Déu?

Els universitaris tenen interès per la teologia? Per la resposta que està tenint el cicle de conferències organitzat per l'Església de Santa Maria de Montalegre de Barcelona i el Departament de Filosofia Teorètica i Pràctica de la UB, sí. Una cinquantena de joves assisteixen els dilluns d'aquest mes, a les 19.30 h, a les ponències obertes a universitaris de qualsevol branca d'estudis, que imparteixen experts de primer nivell, perquè tinguin un primer contacte amb la teologia cristiana com a disciplina científica. El cicle, que porta per títol *Déu?* i té lloc a l'església de Santa M. de Montalegre, amb entrada lliure, el coordina el Dr. Ignacio Guiu, professor del Departament de Filosofia Teorètica i Pràctica de la UB.

Com heu estructurat el cicle?

Està pensat com una introducció a la teologia per a universitaris. Hem triat quatre qüestions que configuren l'especificitat de la teologia cristiana: ens preguntem què és la teologia, la qual cosa ens permet abordar, entre altres temes, les relacions entre fe i raó; després ens preguntem per la possibilitat que Déu es reveli als homes; la conferència de demà tracta sobre Crist, misteri central del cristianisme; i la darrera, dilluns vinent, ens preguntarem per l'Església.

Com a professor de filosofia teòrica, com presenta la teologia natural?

Entenc la teologia natural com la ciència que contempla la realitat en les seves causes últimes i primeres. Per això, la primera tasca consisteix, crec jo, a recuperar l'afany contemplatiu, la intel·ligència metafísica de la realitat, tornant la mirada a l'ésser. I m'agrada portar-la a terme de la mà dels filòsofs grecs, que van elaborar una teologia filosòfica davant uns relats mítics que no representaven fidelment la naturalesa de Déu.

Por què és necessària una formació teològica?

La formació teològica és necessària per a la pròpia perfecció de l'home. Sense ella, és impossible conèixer-se un mateix. La universitat hauria d'estar convençuda d'això i recuperar la seva vocació humanista, superant la parcel·lació del saber, responsable, crec jo, de l'actual desorientació de l'home sobre la seva veritat més íntima.

Oscar Bardají i Martín

CULTURA DE LA COMPASIÓN

Vivir las bienaventuranzas

El espíritu del Arca se fundamenta en el Evangelio, en la Buena Noticia de Jesucristo. Las bienaventuranzas están en el centro de nuestras comunidades. Si olvidamos esta inspiración inicial perdemos el auténtico sentido de los discapacitados, a quienes ya no consideraremos capaces de vivir y crecer en su apertura a Dios y en la belleza oculta tras su divinidad; y los asistentes se negarán a entablar con ellos una alianza.

Tenderemos, por el contrario, a utilizar a los discapacitados para nuestra propia experiencia o para nuestro provecho espiritual, cuando no para construirnos una nueva forma de vida. Ya no nos dejaremos inquietar por ellos, porque tampoco nos dejamos inquietar por Jesús y la verdad que Él es.

Y aquí estamos tocando la ambigüedad fundamental del Arca, que es además nuestro propio desafío. El Arca sólo podrá vivir y progresar si hay en su seno una fuerte inspiración espiritual. Los asistentes sólo podrán permanecer y profundizar en la alianza que han sido llamados a vivir con los pobres si se mantienen en contacto con la fuente de donde brota su propio ser.

Para muchos esto significa estar enraizados en Jesús y en el Evangelio, y confiar en el poder del Espíritu. Las técnicas psicológicas pueden ayudarles a clarificar sus motivaciones, del mismo modo que las técnicas profesionales pueden servirles en su comportamiento para con los discapacitados. Pero sólo el Espíritu de Jesús puede transformar sus corazones y enseñarles a amar y a vivir una auténtica relación con los discapacitados y, de este modo, vivir las bienaventuranzas, que tanto contrastan con los valores del mundo.

Jean Vanier
(*Escritos esenciales*, Ed. Sal Terrae)

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

La salut que ens ofereix Jesús no és sols integral i alliberadora, és una **salut joiosa**: «He vingut perquè tingueu vida i la tingueu amb abundància» (Jn 10,10).

Una definició de salut molt coneguda en parla com «manera de viure autònoma, solidària i joiosa». Aquesta definició posa l'accent de la salut en la forma de viure, no com un estat de benestar o de silenci del cos, sinó que una forma sana d'afrontar la vida hauria de ser alliberadora (autònoma), solidària (no pensant sols en un mateix sinó en els altres) i joiosa. Perquè els patiments no són sols patiments, sinó que el que més influeix és la forma com els vivim i els afrontem. Hi ha moltes coses que no podem canviar en les nostres vides, però sempre podem canviar la forma com les veiem i les vivim.

És en aquest sentit que la salut que ens ofereix Jesús no és la fi, sinó l'inici: una transformació, un itinerari de la salut a la salvació. La guarició no és el final sinó l'inici d'una nova vida, més plena, alliberada d'esclavituds interiors o exteriors, reconciliada amb el propi cos, descarregada de les pròpies culpes, reintegrada a la comunitat, seguidora de Crist.

Montse Esquerda

Campanya de Mans Unides

Amb el lema: «La Salut, Dret de Tots. Actual!», Mans Unides va dur a terme a Lleida la seva Campanya contra la Fam. Els seus membres es van unir a la celebració de la missa de dissabte, 11 de febrer, a la parròquia del Secà. Aquesta va ser presidida pel Sr. Bisbe i concelebrada pel seu rector Mn. Josep A Jové i per Mn. Jesús Pelegrí.

En acabar, unes 60 persones van participar al sopar de solidaritat que, com cada any, organitza aquesta entitat. A continuació, la seva presidenta, Pilar Menéndez, va llegir un manifest i totes les persones assistents van poder visionar un DVD, en el que es va presentar les actuacions de Mans Unides a l'Àfrica en relació a la lluita contra la malaltia de la sida.

Cal dir que la delegació de Mans Unides Lleida ha assumit aquest any dos projectes de desenvolupament: un al Camerun, consistent en una conducció d'aigua potable en zona rural, i l'altre a Togo, consistent en la millora d'un centre nutricional i pediàtric.

Reunió del Consell diocesà de Pastoral

Divendres passat més d'una vintena de persones laiques s'han trobat al voltant del bisbe de Lleida, monsenyor Joan Piris, el vicari general i el de Pastoral i altres preveres, per dialogar al voltant dels diferents punts de l'ordre de dia. El tema principal ha estat valorar el seguiment que està fent fins ara de la prioritat diocesana, major presència de l'Església en la societat lleidatana. També s'han donat diferents informacions.

Sessió de cinefòrum amb motiu de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada

Fa alguns dies la Delegació de Pastoral Vocacional, en col·laboració amb la Delegació de Pastoral de Joves i la Comissió de Vida Consagrada ha portat a terme una sessió de cinefòrum amb motiu de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, que enguany ha tingut per lema: «Vine i segueix-me.»

Hi han participat unes 60 persones: adolescents i joves de parròquies de Lleida ciutat i dels pobles de la Diòcesi, animadors de grups de joves, religioses i religiosos, mossens i seminaristes i, també, el nostre bisbe Joan.

El nou web 2.0 del Bisbat cada cop més a prop

Fa pocs dies l'equip de tècnics voluntaris, juntament amb Conxita López, responsable del web del Bisbat, han tingut una reunió de treball amb cinc persones col·laboradores. La trobada ha servit per rebre la formació necessària per començar a fer el trasllat de la informació de l'actual web al nou que estan preparant des de fa algun temps. Esperem que dins de dos o tres mesos aquest nou web 2.0 pugui ja entrar en funcionament amb la millora que això suposarà respecte a l'actual.

Notícies de Càritas

Càritas

Divendres 17 de febrer s'han reunit a la Seu de Càritas Diocesana de Lleida (Pl. Sant Josep, 2) els responsables de les Càritas diocesanes de Solsona, Lleida i Urgell. Aquestes reunions vénen sent habituals donat que les tres Càritas treballen cada cop més conjuntament. Entre altres coses han tractat de les properes jornades conjuntes de formació per voluntaris i contractats, la presentació comuna de totes tres entitats i en el mateix dia, es va reunir el Consell diocesà d'aquesta entitat diocesana.

A la fi de la seva reunió varen visitar l'estat avançat de les obres del que serà la seu de la nova fundació Mn. Jaume Rubió que es troba en la tercera planta de l'edifici de Càritas.

Aquesta fundació recentment aprovada, formada per Càritas i Troballes, té com a objectiu dinamitzar el programa d'inserció laboral de Càritas diocesana de Lleida.

AGENDA

- **Dilluns 19 de març:**
—Sant Josep: Dia del Seminari i Dia del Pare.
—Visita Pastoral a Sucs.
- **Dimarts 20 de març:**
—Recés de mossens a l'Acadèmia Mariana.
—Predicacions quaresmals, a les 20 h.
- **Dimecres 21 de març:**
—Predicacions quaresmals, a les 20 h.
- **Dijous 22 de març:**
—Predicacions quaresmals, a les 20 h.
- **Divendres 23 de març:**
—Sant Jordi.
—Visita Pastoral a Alcarràs.
- **Dissabte 24 de març:**
—Trobada catalana de professors de religió, de 10 a 18 h.
—Visita Pastoral a Alcarràs.
- **Diumenge 25 de març:**
—Pregó de Setmana Santa a l'Escorxador, a les 12 h.
—Missa V Diumenge de Quaresma, a les 19.30 h, a la Catedral.

AYUDANDO A VIVIR

Una pregunta que hace falta hacerse

Celebrando el Día del Seminario y contemplando la reacción de Pablo de Tarso después de cruzarse con Jesús de aquella manera tan extraordinaria en el camino de Damasco, he pensado en tantos de jóvenes que han podido vivir una particular experiencia de fe y de comunión eclesial con motivo de la Jornada Mundial de la Juventud. Querría pedirles abiertamente a todos ellos y ellas si tienen el corazón abierto para formularse personalmente una pregunta como la de Pablo: «¿Qué quiereres que haga?».

Os invito a decirle al Señor: Ahora que nuevamente me he encontrado contigo, ¿qué quiereres que haga de mi vida? ¿Qué esperas de mí? ¿Qué proyecto tienes sobre mí? Esta es la pregunta correcta y no «¿qué quiero hacer de mi vida?». Porque todos hemos venido al mundo con un proyecto de Dios sobre cada cual y hace falta preguntarse si lo estamos realizando.

En todas las vocaciones que nos explica la Biblia, de muchas maneras y en situaciones muy diferentes,

está siempre la misma pregunta de parte del Señor: «¿Puedo contar contigo?». Y la última palabra que el Evangelio de San Juan pone en boca de Jesús es esta: ¡Sígueme! Todo un detalle de gracia y de amistad.

Queridos jóvenes: la calidad de nuestra vida depende de la idea que nos hacemos de ella, del porqué de nuestras decisiones y elecciones, de las motivaciones y valores que buscamos o que nos mueven interiormente... Y aquí entra también la fe, la aceptación de la gracia de ser cristiano. «Soy cristiano por la gracia de Dios», como dice el Catecismo. Es una iniciativa gratuita del Señor y no fruto de nuestros méritos.

Y es en este camino de fe donde vamos descubriendo una manera particular de entender la vida y vivirla: el seguimiento de Jesús. Él nos grita (vocación) a formar una familia, a servir a la comunidad en diferentes niveles, siempre teniendo presentes seriamente

en todo sus criterios y actitudes; o a entregarnos con más radicalidad a su servicio y al de su Iglesia, amando a Dios con todo el corazón y estimando a todos de la manera más parecida a como Él los ama, con entera libertad y sin atarse ni excluir nadie.

Me adelanto a decir que este llamamiento a consagrar la propia vida dándola «con corazón indiviso» (como dice san Pablo), no es ningún privilegio. Es un don del Señor a su Iglesia y al mundo, al que debemos servir como levadura, sal y luz. Un don que necesitamos para la Iglesia de Lleida y para la Iglesia Universal. Hace falta que todos los bautizados lleguemos a sentir esta necesidad como cosa propia.

La vocación es un acontecimiento personal, pero también lo es de toda la Iglesia y hace falta que todos pensemos.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: 0081-0455-94-0006223737